

Mavelanding

“Nej, Olivia, kom her.” Charlotte griber ud og får fat i ryggen på sin fireårige datters røde bluse, trækker hende tilbage og tager hendes hånd. Hun kigger ned i de store, blågrønne øjne og ryster på hovedet. “Du må ikke løbe væk, så kan mor og far ikke finde dig.”

“Ja, lyt til din mor.” Anders drejer sig halvt og slipper Idas hånd et øjeblik for at rode op i Olivias halvkorte krøller.

Deres seksårige datter tager pænt sin fars hånd igen.

Hallen er stuvende fuld, og køerne foran skrankerne til paskontrollen er lange. De er fanget omtrent midtvejs, tæt omgivet af mennesker, og hun kan mærke stressen som en dirren i huden.

Hun skutter sig og får gåsehud op ad armene. Hvorfor skal amerikanerne altid have det så forbasket koldt indenfor om sommeren? Som om de vil blære sig med, at de kan lave virkelig effektiv aircondition og er ligeglade med, at det er dyrt og dårligt for miljøet og ubehageligt for alle, fordi man er i sommertøj beregnet til varmen udenfor. Så bobler det op igennem hende. Om lidt er de udenfor i New York og har halvanden uge til at opleve byen. Det er så fantastisk at rejse.

*

Anders knuger den lille kuffert med håndbagagen og skæver ned til lynlåsen. Den er lukket. Han ved godt, han har tjekket det flere gange, men hellere en for meget end for lidt. Ingen skal have lejlighed til at stikke noget uvelkomment i deres tasker. Han har læst grufulde historier om, hvad der sker for folk, der bliver taget med stoffer eller andet ulovligt i deres bagage. Han ser sig tilbage over skulderen. Charlotte har heldigvis et godt greb i Olivia.

“Kan du huske, sidst vi var i New York?” Charlotte ser på ham med spillende øjne, og han ved, hun prøver at distrahere ham fra alle hans bekymringer. “For otte år siden.” Hun sender et sigende blik i retning af Ida, og straks husker han det helt tydeligt.

De var lige begyndt at arbejde på at lave Ida, og Charlotte havde hele tiden lyst. For første gang nogensinde på en ferie brugte de halvdelen af tiden på hotelværelset. Hans pik begynder at vokse, og blikket glider automatisk ned på hendes bryster, der buler helt perfekt under blusen. Charlotte griner, og han kigger hurtigt rundt i den myldrende hal for at tænke på noget andet. Køen rykker fremad, og de snegler sig med. To kvarte skridt, så går den atter i stå.

*

Endelig når de frem, og Charlotte får Olivia til at holde sin søster i hånden, før hun vender sig mod manden bag skranken og rækker ham passene og skemaerne, som de udfyldte på flyet. Han smiler stort. Et pænt smil, der gør hende et par grader varmere. Han har et mellemøstligt udseende med markerede kindben, gyldenbrun hud og smukke, sorte krøller ned om ørerne. Hans tænder er meget hvide mod den brune hud, og han har rare øjne.

“Er de for jer alle sammen?” siger han på amerikansk og lægger skemaerne hver for sig. Hun nikker.

“For os to. Børnene er kun fire og seks.”

Hans øjne læser hurtigt ned over krydserne i de små felter.

Gad vide hvad skemaerne skal gøre godt for? Hun har svært ved at tro, at kriminelle krydser Ja til, at de vil begå terror eller anden ondskab.

Hun kigger på manden, mens han scanner passene og tjekker alt igennem, prøver at være en smule diskret, selvom hun næppe er den første, der glori på ham. Hans øjne har en meget klar brun farve, der fremhæves af de kulsorte øjenvipper. Selv den lille koncentrationsfure mellem øjenbrynene klæder ham.

“Det ser fint ud.” Han nikker til hende, og hun smiler til ham. Så vender hun sig mod Anders, kysser hans skulder og tager Olivias hånd igen. Pigerne er travlt optaget af alt, hvad der sker i hallen.

*

“Undskyld, frue.”

Anders drejer overrasket mod en ung, spinkel mand i lufthavnsuniform, der har lagt en hånd på Charlottes skulder og smiler imødekommende til hende.

“Er du venlig at følge med? Du er udtaget til stikprøve.”

“Men ...”

“Én ud af to tusind udtages til kontrol, hvor vi tjekker bagagen grundigt og foretager en overfladisk kropsvisitering. For sikkerhedens skyld.”

“Okay,” siger hun tøvende.

“Vi går med,” siger Anders.

“I kan vente i ankomsthallen.” Den unge mand smiler, men noget hårdt omkring øjnene viser, at det ikke står til diskussion. “Følg venligst med.” En gestus viser vej mod en mørkeblå dør.

“Jeg ringer, når jeg er færdig.” Hun nikker beroligende til Anders, men hans hjerte hamrer afsted.

“Vi finder en bænk tæt på og spiser nogle snacks, mens vi venter.” Han klapper på sin håndkuffert, hvor snacksene fra toldfri i København er parkeret.

“God ide.” Hun gelejder Olivia mod Anders og Ida. “Gå mellem din far og søster, Olivia.”

De tager hinandens hænder, og Charlotte smiler opmuntrende til pigerne.

“Vi ses om lidt. Spis nu ikke al chokoladen.”

De fniser, og Ida vinker.

“Hej, hej, mor.” Olivia svinger med Ida og Anders’ hænder.

Charlotte giver hans hånd om kufferthåndtaget et klem, men hans hjerte vil ikke sætte farten ned. Hun følger med den unge mand, og hendes ryg forsvinder, da døren lukker efter hende.

*

Den mørkeblå dør smækker bag dem og skærer alle lydene fra den travle hal af. Den svage lyd af deres gummisåler mod gulvet forsvinder næsten i stilheden. De er i en hvidmalet gang med matsorte døre på begge sider. Som om al farve er suget ud af verden.

Den unge uniformerede mand fører hende hen ad gangen. Han leder hende ned til enden, hvor de drejer til højre om et hjørne og fortsætter.

“Hvor langt skal vi?”

“Vi er der snart.” Han smiler kort uden at sætte farten ned.

De drejer om endnu et hjørne. Hun føler sig ved siden af sig selv. En følelse af uvirkelighed som er hun trådt ind i Alices Eventyrland, hvor alt er mærkeligt. Bare helt uden farver. Måske er det jetlag, selvom det ikke er noget, hun plejer at mærke meget til, når hun rejser mod vest.

Endnu et hjørne, men tre døre henne stopper han endelig og banker på en dør, før han åbner den. To betjente, den ene en rødhåret kvinde, den anden en mand, sidder bag et bord, men rejser sig. Homeland Security står der med store bogstaver på uniformerne. En tredje betjent, en høj, hærdebred kvinde, står tæt ved døren.

Den unge mand gør en gestus mod rummet, og Charlotte træder ind. Døren lukker bag hende, og hun opdager, at han ikke er fulgt med.

“Læg venligst håndbagagen på bordet,” siger den rødhårede kvinde, og manden ved hendes side nikker.

Charlotte adlyder. De åbner kufferten og begynder at kigge alle hendes ting igennem.

“Spred arme og ben,” siger den høje kvinde ved siden af hende.

Atter gør hun, som hun får besked på. Kvinden lader en håndscanner glide rundt langs hele hendes krop, fisker hendes mobil op af lommen, men rører hende ikke ellers.

“Så kan du godt stå normalt.”

Charlotte samler benene og sænker armene. Hun rækker en hånd frem.

“Må jeg bede om min mobil.”

“Vent.” Kvinden træder et skridt væk fra hende. Uvirkelighedsfølelsen bliver stærkere. Hvad har de gang i? Hvorfor må hun ikke få sin mobil?

“Min mand ...”

“Vent.” Kvinden holder en hånd op.

De to andre er ved at være færdige med hendes bagage. De tager computeren, og kvinden rækker dem mobilen. I det samme begynder den at spille *Who Let the Dogs Out*. Det må være Anders, der undrer sig over, hvor hun bliver af. Den rødhårede kvinde tager mobilen og slukker den.

“Undskyld, det kan I altså ikke bare. Min mand har brug for at vide, hvor jeg er.”

De ignorerer hende. Manden lukker kufferten, mens den rødhårede kvinde forsvinder ud af det lille rum med computeren og mobilen i hånden. Et øjeblik efter vender hun tomhændet tilbage.

“Hvad er det, I gør?”

Den høje kvinde tager en stol fra væggen og stiller den foran bordet. “Sæt dig,” siger hun bestemt. Ingen i lokalet smiler.

“I kan ikke ...”

“Sæt dig,” siger hun hårdere og lidt højere.

De to på den modsatte side af bordet sætter sig, og Charlotte følger tøvende deres eksempel. Den store kvinde stiller sig skråt bag hende med hænderne på ryggen.”

Uddrag fra

Sinus Reuss “Nine Eyes”

Bogen er beskyttet af ophavsret.